

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

κατον και πικρὸν ἀριθμοῦσιν χρόνον
ἔδρα μας ἢ πόλις ἢ τῶν Παρθενῶνων.

Εἴκοσι κι' ἐπὶ Φλεβάρη
κι' ὅλα γίνονται κουβάρι.

Ἐξοδος Καρνάβου μετὰ βοῆς καὶ δάλλου.

ἄγω λοιπὸν καὶ παρατῶ τῶν Ἀθηνῶν τὸ χῶμα
μάτος μετὰ τὴν σκόνῃ του, χορτάτος ἀπὸ βρῶμα.

ἀπέμψετε με με φωνάτε, με τρώμπατε, με φυσούνατε,
ἔμπρὸς ἢ πλάσις τῶν Ρωμηῶν ἄς παρελάσῃ πάσα,
ἴσσετε σὰν ἔρωσις πολεμικῆς μουτσούνας
Ἀποκρηάτικα σπαθὴ νὰ κοψέτε τὰ πράσσα.

ὁ Κομητάτα σήμερα δουλεύουν μετὰ μανία,
πρῶτο μετὰ ἴτη Βουλγαρῆ γιὰ τὴν Μακεδονία,
δεύτερο μετὰ στούς Ρωμηούς γιὰ τὸ μασκαραλῆκι,
τὸ πρῶτον ἡ ταπεινώσις, ἴτο δεύτερον ἡ νίκη.

ἄς χαιρετῶ, ἄς προσκυνῶ, καὶ τοῦ λοιποῦ ἄς κάνω
μυθόλους καὶ θεράποντας τοῦ κρατιοῦ μου θρόνου,
ἴβεία ἄς ἐμοίρασα καὶ μετὰ τὸ παραπάνω
ἴκεινοι ποῦ δὲν ἴπηρεσε θὰ πάρουνε τοῦ χρόνου.
ἴτους μασκαράδες ἀμοιβῆ καὶ στέφανος ἀνήκει,
ἴτὰ μασκαραλῆμα σας πρέπει μασκαραλῆκι.

Τρελλοχορὸς τοῦ Φαδουλι ἀποκρηάτικος πολὺ.

Χαρεῖτε τοῦτον τὸν καιρὸ
κι' ἐμπᾶτε μέσα ἴτο χορὸ
νὰ ψάλλωμε σὰν πρῶτα,
στεφανομῆνοι μὲ χαρὰ
μετὰ μαρροῦφουλλα χλωρὰ
καὶ κόκκινα καρτότα.

ἴμπρὸς, βαρεῖτε τὰ βρολιὰ, βαρεῖτε τὰ λαγοῦτα,
ἴς πάθῃ τὸ καλῆραμπελο στὰ Καρνάβλια τοῦτα.

ἴἜτος χίλια κι' ὄκτακόσα κι' ἐνενηντα σὺν ἐννιά,
ἴνέοι πόλεμοι λυσσιῶδεις μετὰ ἴτόν ψεύτη τὸν ντουνημᾶ

Πούτους ἐξακόσα καὶ πενήντα τρεῖς,
ἴζῆλος μασκαράδων καὶ φιλοπατρία.

ἴΣτῆ γῆ, ποῦ πάντα μπόλιχη μᾶς βγάξει καβαλλίνα,
χορεῦσι κι' ὁ Καρνάβαλος μετὰ τὴν Καρνάβαλίνα.

Χορεῦετε, μωρὸ παιδιὰ, χωρὶς πικρὸ μαράκι,
κι' ὁ πλούσιος Καρνάβαλος βραβεῖα μᾶς μοιράζει.

Μὲ σακαράκια Στρατηγῶ καὶ μεῦτσουνο ποζάτο
ἴἐλάτε νὰ περάσωμε κι' ἀπὸ τὸ Κομητάτο.

Κι' οἱ Πρόεδροι τῶρα μᾶς κυττοῦν ἀπὸ ἴψηλῆ ταράτσα
καὶ μακαρίζουν τῶν Ρωμηῶν τὴν μασκαρένια ράτσα.

ἴἈνάθεμά σε πόλεμο καὶ τοῦ πολέμου φρίχη,
ποῦ δύο χρόνια ἴπερασαν χωρὶς μασκαραλῆκι.

ἴἈνάθεμά σε πόλεμο μετὰ τῆς πολλῆς τῆς ζάλας,
ποῦ κούρασις τὰ πόδια μας μετὰ ἐκείνας τῆς φευγάλας.

Ποῦ κούρασις τὰ πόδια μας γιὰ κάμποσο καιρὸ
καὶ δύναμις δὲν εἴχανε νὰ σύρουν τὸν χορὸ.

ἴἈνάθεμα ἴτόν πόλεμο κι' ἴς πάθῃ νὰ κουρεῖταις,
μετὰ τοὺς νταῆδες τοὺς Ρωμηούς καὶ τοῦτος μασκαρεῖταις.

ἴἈδίκως δὲν ἴγλεντούσαμε καὶ τὸν καιρὸ μᾶς ἴχάναμε,
πῆθᾶτε, καὶ τὸν πόλεμο Καρνάβαλο τὸν κάναμε.

Καὶ τῶρα μετὰ Παληάτικο μπουλοῦχι καὶ φουσαῖτο
ἴδιαβαῖνε καμαρώνοντας ἀπὸ τὸ Κομητάτο.

ἴὍπ! ἴεπ! νταῆδες φτερωτοί,
ἴπερὲ καὶ ρίχνει κομφεῖτι,
ἴμᾶς ρίχνει καὶ γιὰ βρολιὰ
ἴρεβῆμα καὶ φασόλια.

Ὅπι δὲ πικρὰ καίμιν φλογερῶ,
 Ξανάργισε τρελλοχορῶ
 καὶ μ' ἀνοικτὰ τὰ στήθια
 δέξου γὰ βόλῃα φλογερὰ
 ψευτοπολέμου μασκάρᾳ
 φασόλια καὶ ρεβίθια.

Τρέχουν ἔμπροστὰ καὶ πίσω τοῦ πεζούραις καὶ καθβάλαις
 χωρὶς νὰ σκιαζεῖται κανεὶς τῆς χάρτιναις τοῦ μπάλαις.

Τρέχει κοντὰ τοῦ καὶ λαὸς
 δαιμονισμένους καὶ ἀγλαὸς
 καὶ τοῦ φωνάζει ζήτω,
 καὶ ἔγω τὸν πέρνω στὸ κοντὸ
 μ' ἀρχιναυάρχου τρικαντὸ
 καὶ μὲ χάρτινὸ μῦτο.

Ἄναθεμά σε πόλεμο μὲ Τουρκαλάδων φέσι,
 μονάχα χαρτοπολέμος μὲ κομφετὶ μ' ἀρέσι.

Ἄναθεμά σε πόλεμο σὰν ἔχῃς μπαγιονέτα
 καὶ ἔυλογημένους τρεῖς φορὰς σὰν μὰς σκορπῆς κουφέτα.

Σπιρούνια πᾶνε καὶ ἔρχονται καὶ ὀλόχρυσα γαλόνια
 καὶ ἀπὸ ἴψηλὰ παράθυρα τὰ ραίνουν καὶ μπαλκόνια.

Γύρνα καὶ ἴδες, Ἀνατολῆ, γύρνα καὶ βλέπε, Δύσις,
 πῶς πολεμοῦνε καὶ οἱ Ρωμηοὶ χωρὶς ὑποχωρήσεις.

Δὲν εἶναι πρὸ καλλίτερο μὲς στὸ ἄνθρα τῆς τρέλλαις
 παρὰ νὰ κἀνῃς πόλεμο μὲ χάρτιναις κορδέλαις.

Ζήτω στὸν χαρτοπολέμο, ποῦ μὰς φωνάζει γιοῦχα,
 καὶ μὰς γεμίζει κομφετὶ τὰ σκολιανὰ μὰς ροῦχα.

Ἔλα καὶ σὺ, Σειφουλάχ καὶ Ἐτίμη στραβοκάνη,
 νὰ ὄῃς ὁ χαρτοπόλεμος τί θράιμο ποῦ κάνει.

Ἔδω σὰς θέλουν οἱ Ρωμηοὶ σὲ τοῦτον τὸν ἀγῶνα
 νὰ φᾶτε κομφετὶ καὶ σεῖς, ὅπου νὰ πάη γόνα.

Σήκω, κύρ Θεωδωράκη μου, πᾶστε τῆς μπαγιονέταις,
 νὰ ράνωμε μὲ κομφετὶ τῆς ἀσπραῖς σου μπαρμπέταις.

Στάσου στὸ Κομητᾶτο μὰς καὶ πλῆξε τὸ Κορδόνι,
 ποῦ ἴγινε λιανὸ λιανὸ, φιδὲς καὶ μακαρόνι.

Πλῆξε το ξαναπλῆξε το καὶ ξαναξέμπλεξε το
 τὸ πρῶτο τὸ βραβεῖο μὰς νὰ σοῦ δοθῆ καὶ φέτο.

Ἔλα τὴν Κορδονάρη νὰ τὴν βραβεύωμε,
 νὰ φᾶμε καὶ νὰ πρῶμε καὶ νὰ χορεῖωμε.

Δὲν τὴν πλῆξω, πλῆξε μὰς τὴν καὶ ἄς μὴν εἶναι μακρῶ,
 μ' ἀφῆσαν χωρὶς Κορδόνια μέσα στὴν Ἀποκρητῆ.

Ἄπ τὸ μπαλκόνι σου περνῶ, δὲν βλέπω φαβορίτα,
 καὶ ἄμῶς ἐκατάλαβα πῶς πάτησες στὴν πῆτα.

Ἄπο τὴν πόρτα σου περνῶ, βήχῃ καὶ ξεροβήχῃ,
 καὶ τάρματά σου τὰ κυτῶ νὰ κρέμονται στὸν τοῦτο.

Ἄπ τὸ συνάχ ἡ μύτη μου τρέχει σὰν Καλιπρῶ
 καὶ τάρματα τοῦ Θεωδωρῆ κακῆ σκομοῖα τὰ τρώει.

Ἄπο τὴν πόρτα σου περνῶ, κάνω μιά ρεβερέντζα,
 καὶ μοῦπανε πῶς ἔγιναν ἀπὸ τὴν ἰμφοῦντζα.

Ἄπο τὴν πόρτα σου περνῶ, ρωτῶ ὅτῃ γειτονιά σου,
 καὶ μοῦπανε πῶς ἀρχισες νὰ προσκαλῆς τάρνια σου.

Σὰν τί τὸ θέλουν οἱ Ρωμηοὶ τῆς δόξας τὸ φκνάρη
 ὀπουχουν τὴν φαλάκρα σου καὶ φέγγει σὰν φεγγάρι ;

Ζαήμη, Ζαημάκι μου μουγγὸ καὶ μουστακάτο,
 πέρνα καὶ σὺ καμαρωτὸς ἀπὸ τὸ Κομητᾶτο.

Πές μας τί Νομοσχέδια μὰς ἔχεις σκαρωμένα,
 καὶ ἂν σὺ δὲν θέλῃς νὰ τὰ πῆς, ἄλλοι τὰ λὲν γὰ σένα.

Κι ὁ κύρ Ζαήμης στ'ἀθήκη ἔμπροστὰ στὸ Κομητᾶτο
 καὶ ἀνοῖξε τὸ χεῖλάκι τοῦ καὶ εἶπε τὰ παρακάτω.

Κυτᾶτε Νομοσχέδια καὶ ντοκουμένα στίβα,
 στρατόπεδο στὰ Φάρσαλα, στρατόπεδο στὴ Θήβα.

Κι ἔγω μὲ τὰ στρατόπεδα τὸν κόσμο θὰ μουρλᾶνω
 καὶ ἴσως καθὼς τὸν θεο μου καὶ ἔγω πολέμους κάνω.

Ἄνεψιὸς τοῦ θεοῦ μου καὶ τῆς Κορδονᾶς θρέμμα,
 ὅσο καὶ ἂν πῆς ποτὲ νερὸ δὲν γίνεται τὸ αἷμα.

Νὰ φαρδῶ προγράμματα,
 νὰ δουλειὰς καὶ πρᾶγματα
 καὶ γὰ γούνας ράμματα,
 κρᾶνος θὰ φορέσω.

Τράμπα τραμπαλλίζομαι,
 πέρτω καὶ ζαλλίζομαι
 ὅσο συλλογίζομαι
 πῶς μπορεῖ νὰ πίσω.

Μὴν ψάλλετε στὸν ἀφῶνο κακογλωσσῆς τραπερί,
 νὰ μὴ μὰς τὸν θυμῶνετε τὸν νερὸ τὸν κανακάρι.

Νὰ γαϊτάνι, νὰ γκαμήλα,
 νὰ καὶ ἐνοστάσεις τοῦ Φωτῆλα
 γὰ μπαζίσια, γὰ ρουσφέτια,
 νὰ Πρωθυπουργοῦ σεκλέτια.

Γιὰ Καλαβρύτων ἐκλογὴ κανένας νὰ μὴ γράψῃ
 γιὰτὶ θυμῶνε τὸ παιδί καὶ πᾶτε μὲς στὴ χᾶψι.

Μπᾶτε μέσα στὸ χορὸ
 νὰ γλεντίσω, νὰ χαρῶ.
 Πρῶτος πρῶτος μὰς τὸν σίρει
 μουστακάτος μὲ μαντίκια,

κι' ένας Κόντης φόρα πέρνει
σίρνωνας εκατόν δέκα.

Κόντης 'στους καλός καλός,
του Πρωθυπουργού καφλα,
για να γίνη πιά 'ψηλός
άνεβαίνει σι δρό ξύλα.

Μις 'στό τόσο πατιρντι
βλέπω και τόν Κωνσταντή.
Ούρρα και 'στών Καραπάνο,
μ' ένα πρόγραμμα 'ψηλόνει,
κι' έως στην 'Εξέδρ' άπάνω
τό κεφάλι του σιμόνει.

Ψωροκάστενα καυμένη,
πάρε ντίρι, πάρε θάρρος,
νά κι' ό Λεωνίδας μπαίνει,
της 'Απόκρηας ό Φλάρος.

Μπροστινή παραδοκώρη
νά σι 'δοιμε και Βεζύρη.
Κύρ Ζαήμη ντάλε ντάλε,
τόν Φωτήλα μέσα βάλει.

Θοδωρή, ποδ 'πήρες τομπια,
τράβα Κορδοκαλομπια,

Κόντη μου, νά σι χαρώ,
βάλει 'στό κρασι νερό.

Τίξα τουρλα, Κωνσταντάρα,
τήν πλατειά Προγραμματάρα,
μπατζανάκη Λεωνίδα,
πάρε για τό κόμμι 'άλατι,
κι' όλο φούσκωνε μ' έλπιδα
πώς θ' άνέβης 'στό Παλάτι.

Ράλλη, χόρεψε και σύ
μέ την τρίχα την χρυσή,
κι' άιντε λούσου και κτενίσου
και για τή Βουλή κουρντίσου.

Τραλαρά και τραλαρό,
μπαίνουν μέσα 'στό χορό
κατακόκκιοι κι' ώχροί
κι' όλοι πην για τό κεχρί.

Τά κεφάλια μας όργωνον
και τους ψάλλους καλλιγόνου,
'μπρός 'στό Κομητάτο πάρε
μέ παρλάτα δυνατή,
και προγράμματα σκορπώνε,
λις και νάνα κομφετί.

Νὰ ἤψηλοι ποῦ χαμηλοῦνον,
νὰ καὶ νάνοι ποῦ ἤψηλοῦνον,
νὰ χαρτιὰ καὶ νὰ λιμπρίτα,
νὰ μσαλῶν ἀναστατώσεις,
κι' ἔλο παίζουν ὀργανήτα
τῶν Ρωμηῶν διοργανώσεις.

Ὁ Καρνάβαλος διαβαίνει,
χὰ χὰ γὰ χαράς καὶ γέλοιο,
κι' ἔλ' οἱ ὄρσοι μὰς βρεγμένοι
μὲ τοῦ Δήμου τὰ βαρίλια.

Ἄς διαθῆ κι' αὐτὸς ἐν δόξῃ
τὴν βρωμόσκονη νὰ διώξῃ,
καὶ νὰ πῆ καμπόσ' ἀστεία
ἴστων ἀστείων τὴν ἔστια.

Ἐνας Κόντης μὲ σεκλέτι
γὰ τὸ δόλιο τὸ Ντοβλέτι
λιγωμένος στέκει σοῦζα
ἴμπρὸς ἴστῃ Νύφῃ τὴν μουφλουζα.

Κι' ὁ Κόντης τίποτε τῆς μιλῆι κι' ἔλο τὴν φέρνει γύραις;
εἰς εἶδα καὶ σ' ἐλυπηθήκα, ποῦ τέτοιον ἄντρα πῆρες. >

Ἄκου με, φῶς μου, πῶς βογγῶ,
παραίτησά τον τὸν μουγγῶ,
καὶ πᾶρ' ἐμὲ τὸν ὄμορφο, τὴν τζόγια, τὸ καμάρι,
νὰ σὲ ταῖζω ζάχαρι, μύσχο καὶ κουκουνάρι. >

Καλῶς τὴν τὴν Σαρακοστή, ποῦ θὰ μὰς βάλῃ νοῦ,
Κύριε τῶν Δυνάμεων καὶ μεθ' ἡμῶν γενοῦ.

Καλῶς τὴν τὴν Σαρακοστή μὲ σκόρδα καὶ κρεμμύδια,
ποῦ θὰ ζυστοῦν πολλὰς κοιλιαὶ μὲ παληκοκαριμείδια.

Καλῶς τὴν τὴν Σαρακοστή μὲ τόσα μαχμουρλούκια,
ποῦ μέσα σὲ Προγράμματα θὰ βάζουν βρεχτοκούκια.

Γιὰ τὸ Ντοβλέτι κάνετε, μωρὲ παιδιὰ, νισάφι,
κι' ἔλα, μπαρμπέρη, γρήγορα μὲ τάργυρο ζουράφι,
καὶ τοῦ Ζαήμη ζούρισε σιγὰ σιγὰ τὴν τρίχα,
νὰ πάῃ μέσα ἴστῃ Βουλῇ νὰ κόψῃ κάθε βήχα.

Τρίχα μὴν ἀφήσης
καὶ τὸν ἀσχημίσες,
κι' εἶναι χαϊδεμμένος,
ζαχαρορεμμένος

Σὲ τοῦτο τὸ Βασίλειο γλεντέα χωρὶς νὰ θέλης,
λένε καὶ τὸν Ἠγούμενο πῶς πιάσαν τὴν Πεντέλης.

Πέτα, μωρὲ Καρνάβαλε, καὶ μὲς ἴστὰ Μοναστήρια,
καὶ βάλε φαρδευμένα καὶ κάνε πανηγύρια.

Σὲ καρτεροῦν Ἠγούμενοι καὶ νταυλοκαλογέροι,
νὰ φῶς, νὰ πῆς, νὰ τακλωθῆς, νὰ τρώῃς τὸ πιπέρι.

Ποῦς κ' ὑτάξε παλληκαρὰ σὲ ρεθιθὰ ν' ἀνέβῃ;
ποῦς ἀκουσε κι' Ἠγούμενο βαρδάτο νὰ ἔοδεῖ
δέκα χιλιάδες μετρηταὶς μονάχα σὲ ζακουσκαις,
σὲ στρείδια γιὰ τὴν ὄρεξι, καλόγνωμαις καὶ φούσκαις;

Ξεφαντώματα μεγάλα,
κι' ἐρουφροσε τόσο γάλα
τὸ σεβάστιμο μανίκι,
ποῦγινε κι' αὐτὸ κατσίκι.

Τὸν Ἠγούμενο τὸν πιάσαν, τάγκα τούγκα τὴν καμπάνα,
μέσα ἴστὸ Βρεφοκομιετο θὰ τὸν πᾶν γιὰ παραμάννα.

Τί πολυαίμια ποῦχουν κι' οἱ δίκιοι μὰς καλογέροι,
ἑκατὸ δραχμαῖς γιὰ βδέλλαις νὰ περνοῦνε ἴστὸ τιφτέρι.

Καὶ σὲ τοῦτο τὸ μανίκι
γκράν βραβεῖο τῶρ' ἀνήκει.

Ποῦς εἶδε καὶ ποῦς ἀκουσε ἴστῃ ζῆσι του ποτὶ
τὰ βαζανιάρικα παιδιὰ πῶς εἶναι φοιτηταὶ;

Τόση μὲς ἴστὸ Καμίνι μὰς σοφία ξεχειλίζει,
ποῦ βγαίνουν ἐπιστήμονες μωρὰ μὲ ρογδοῦζι.

Ὄχο! πῶς δὲν τρελλαίνομαι... κι' ἐγὼ σοφία σπέρνω,
καὶ σὲ ποῦ ἀέρνεις τὸν χορδ, Ρωμαῖκο Κουδέρνο,
πάρε βραβεῖα μπολικα καὶ πῆγαινε καλὰ σου,
φάγγουν ἢ κονιδόφειραις ἴστ' ἀκένιστα μαλλιά σου.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ὁ φίλος Σηπλιωτόπουλος κι' ὁ φίλος ὁ Βιβλιῆς,
ἀγαπητοὶ συνάδελφοι μαθηταὶς ποικιλίης,
μετὰ σπουδῆς νεανικῆς καὶ ζέσεως μεγάλης
ἀνέλαβον τοῦ Βουτυρὰ τὸν «Νεολόγον» ἡδῆ,
ἀποχωροῦντες τῆς μακρᾶς καὶ δυσφορῆτου πάλης,
ποῦ τὴν ἀπογοητεύειν ὡς μόνον γίρας δίδει.

Θεόδωρος Μοσχόπουλος, εἰς κἀλαμὸς πῆτων,
σπουδαῖον τεῦχος ἔβγαλε περὶ Φαναριωτῶν,
τύπος «Πατρίδος» τῆς γνωστῆς, φύλλου λαμπροῦ τουτίστῃ,
ποῦ τακτικῶς ἐκδίδεται μέσα ἴστὸ Βουκουρεῖστῃ.

Λοιπὸν Κωνσταντινοῦπολις ὁ Περικλῆς, μὲ ζῆλον
Πρόεδρος ρέκτης τῶν ρεκτῶν ἐμποροῦκαλλήλων,
ἐτέλεσε τοὺς γάμους του μὲ θαλακτικὴν κυρίαν,
μὲ τοῦ Στεργίου δηλαδὴ τὴν κόρην τὴν Μαρίαν.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μὰς τὸ Γραφεῖον, ἔλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
ἴστων Πινακωτῶν τῶν ὄρσοι, δεκατρεῖς ἐπιμὸς.